

הסוציולוג מקס וובר חילק את בני האדם לשתי קטגוריות - אלה הנוהגים על פי מוסר הכוונות ואלה הנוהגים על פי מוסר האחריות.

לאחרונה מתגלית במלוא כיעורה קבוצה נוספת – אנשי "מוסר" האינטרסים. אנשים וארגונים אלה אשר קנו את מעמדם הציבורי בעשיית מעשים ראויים הפכו את מעמדם זה לקרדום לחפור בו. קרי, מעשיהם שבאו כביכול לתקן עולם אינם אלא מכשיר באמצעותו הם מקדמים את האינטרסים המנוגדים תכלית הניגוד לאשר הם נשבעים לו יומם ולילה.

במיוחד בולטת, דווקא בימים אלה, הקבוצה התוקפת את יו"ר ההסתדרות, עופר עיני, תוך שימוש בכל אסטרטגיות רצח האופי. פעילים מארגוני עובדים אחרים, עורכי דין מטעם עצמם בתחום משפט העבודה, פובליציסטים "חברתיים", אינם מרפים ובאופן שיטתי-תמיד תוך הצגת חצי אמת במקרה הטוב וסילוף העובדות במקרה הרע-חובטים בהסתדרות לבלי הכר.

אלא ממה נפשך? כשההסתדרות מגיעה להסכם "חלקי" לשיטתם, היא בוגדת ופושעת, אבל דווקא בשעה בה ההסתדרות, שבהנהגתו של עיני, משתמשת בכל עוצמתה כדי לעשות צעד היסטורי ולנסות למגר את תופעת עובדי הקבלן. דווקא בשעה זו קמים עליה מכל צד אנשי "המוסר" כביכול, ותוקפים אותה באופן שלא היה מבייש את תוכן מאמרו הידוע של זאב ז'בוטינסקי "כן לשבור".

למתבונן מן הצד נדמה כי אנשי "מוסר" אלה תוקפים את ההסתדרות מנקודת מבט אנושית מוסרית כי הם רוצים בטובת המדוכאים והמוחלשים ביותר. אך לצערי אין זה נכון. באיצטלת "מוסריותם" הם משמשים ככלי שכל מטרתו לשבור את גבה של ההסתדרות בכדי שהם יוכלו לבוא בנעליה.

תכליתם אינה לתקן את המעוות אלא לכבוש את המשבצת. כל זאת אפילו במחיר השארת עובדי הקבלן במצבם הנורא והמשפיל. יתרה מכך, אין כאן רק רצון לכבוש את השלטון, אלא גם תכנית עומק לשבור את העבודה המאורגנת בישראל, להחליש אותה, להביא לכאוס שאין ממנו כל תקומה. הרבה זרמים עכורים רוחשים שם - אנטי ציוניות, איבה כבושה לכל מערכת ארגונית וקנאה מוטרפת בהישגיה של ההסתדרות. כל זה נעשה תוך יצירת ברית קדושה של שיתוף פעולה בין הקאפיטליזם הקאניבלי לבין קבוצות אלה לבין חלקים בתקשורת.

והאמת היא, כמובן, שונה לחלוטין מהתמונה שמציגים בפנינו אותם אנשי "מוסר" האינטרסים. בתקופת כהונתו השיג עיני הישגים משמעותיים מאד עבור העובדים המוחלשים ועובדי הקבלן. היום, למשל, שובתים 630 עובדי משטרה שההסתדרות הפכה אותם מעובדי קבלן לעובדים מן המניין. כך קרה גם במאבקה של ההסתדרות לטובת ההוסטלים של ניצולי השואה, שהחל כבר לפני שלוש שנים. ב-2008 היה זה עיני השנוא שהצליח להכניס לתוקף את חוק חברות כח אדם, לאחר שהאוצר הצליח להקפיאו במשך 8 שנים בחוק ההסדרים. עיני הדמון אף הצליח להעביר שורה של חוקי עבודה בעסקת החבילה של 2009 שרק בזכותם היום עובדים להתארגן ביתר שאת ואף הביא לחקיקת החוק המתיר שלילת רישיון של חברות שמירה וניקיון אם הפרו זכויות עובדים.

ועוד דבר אחד קטן אבל חשוב – ההסתדרות בראשותו של עיני אינה מעסיקה עובדי קבלן!

הישגים אלה אינם נעלמים מעיניהם של העובדים החלשים אשר, בניגוד לתמונה שמציגים אנשי "מוסר" האינטרסים, מתאגדים בהמוניהם בהסתדרות. רק בשנה וחצי האחרונות הוקמו בהסתדרות יותר מ- 50 ועדי עובדים חדשים בהם מועסקים יותר מ- 40 אלף עובדים מהמגזרים ומקומות העבודה המוחלשים ביותר.

אולם דווקא בשעה קריטית זו בה זקוקה ההסתדרות לכל תמיכה בכדי להכריע את הכף, דווקא בשעה זו בוחרים הם להחליש את ההסתדרות קרי לפגוע באופן מכוון בעומד בראשה להביא לדה לגיטימציה שלו, כדרך המלך לסרס את הסיכוי להביא לשינוי המיוחל. מאחורי מתקפה זו, שאין בינה לבין העובדות דבר וחצי דבר, עומד כנראה הגיון כפול, לשיטתם של אנשי "מוסר" האינטרסים – אם זה לא אני, אז שהכל יהרס ויחרב. ואפשרות פחות פסיכולוגיסטית היא, פשוט תמיכה בכוחות החשוכים ביותר, תוך סיוע (משפטי, פובליציסטי וארגוני) להצלחתם. כך שהשתלחות האחרונה היא שיאו של הגיון כפול ומעוות זה, שכל מטרתו היא לעקר את המאבק על פרנסתם וכבודם של עובדי הקבלן, שמא ישתנה המאזן לטובת המוחלשים ביותר.

כך שמעתה אמור אנשי "מוסר" האינטרסים - כמה חבל.